

страшния ревъ на лъва, щомъ залъзе слънцето. Надълго описваше после малкитѣ хижи, направени отъ бамбукови пръчки. Хората, които живѣятъ тукъ, сж черни, но безгрижни и свободни, пламенни и страстни въ любовта, жестоки и свирепи въ отмъщението и въ биткитѣ. Тѣ знаятъ да се веселятъ: пиятъ вино изъ черупкитѣ на кокосови орѣхи, иматъ музика, която приспива змиитѣ и запалва кръвта на женитѣ, които танцуватъ полуголи. Само маниста и стари монети дрънчатъ по ржцетѣ и гърдитѣ имъ.

При последнитѣ думи Тата-Тита се провикна, пое чашата си и засвири сигнала за настѣпление. Това бѣше условниятъ знакъ, че е време да се пие. И тия сигнали Тата-Тита подаваше твърде начесто. Той пиеше съ наслада, подигаше шишето, за да види колко има още и отъ разговора твърде не се интересуваше. Но стариятъ Ески-Арапъ слушаше захласнатъ и разтреперанъ отъ вълнение. Той само си повтаряше:

— Тъй, тъкмо тъй е, чаушъ-ефенди. Азъ помня! Е-хе!

И той запѣваше нѣщо съ глухъ и гърленъ гласъ.

Азъ забранихъ тия срещи. Но болестъта на стария негъръ бѣше напреднала вече. Той и безъ това си имаше обикновеното старческо слабоумие, но сега говорѣше вече само